

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 grudnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił M. Z. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 17 grudnia 2015 r. ubezpieczony nie został uznany za niezdolnego do pracy.

(decyzja – k. 56 plik III akt ZUS)

Od decyzji ZUS odwołanie w dniu 11 lutego 2016 r. złożył wnioskodawca M. Z. reprezentowany przez radcę prawnego. Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.

a) art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności oraz wyników badań z których jednoznacznie wynikają powikłania związane z wykrytą chorobą.

b) 233 §1 k.p.c. poprzez subiektywną i wybiórczą analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego w konsekwencji zaś oparcie rozstrzygnięcia na wnioskach sprzecznych z doświadczeniem życiowym i zasadami logiki formalnej, a polegających na przyjęciu, że:

- autoimmunologiczny charakter choroby nie przesądza o stale powiększającym się osłabieniu organizmu oraz wymaganiu się powikłań związanych z chorobą,

- cukrzyca typu I nie wpływa na funkcjonowanie organizmu w stopniu mogącym oddziaływać na zdolności motoryczne, napady śpiączkowe, w konsekwencji zaś na zdolność do podjęcia pracy.

2. obrazę norm prawa materialnego tj:

c) §4 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2004 r. (Dz. U. 2004.273.2711 z dnia 27 grudnia 2004 r.) w sprawie orzekania o niezdolności do pracy poprzez jego niezastosowanie polegające na braku zapoznania się z zebrany materiał dowodowy oraz nieprzeprowadzeniu bezpośredniego badania skarżącego,

d) §6 w/w rozporządzenia poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy przesłanką wydania orzeczenia jest przeprowadzenie holistycznego badania stanu zdrowia wnioskodawcy,

e) Art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS poprzez błędną jego wykładnię polegającą na przyjęciu, że stan zdrowia skarżącego nie uzasadnia niezdolności do pracy,

f) Art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1977 r. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy za przyznaniem zabezpieczenia społecznego przemawiają nie tylko przesłanki medyczne, lecz także aspekty społeczne.

W związku z powyższym wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do renty oraz o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(odwołanie – k. 2 – 13)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując argumenty tożsame co w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 27)

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. Z. urodził się (...) Posiada wykształcenie wyższe. Z zawodu jest magistrem ekonomii. Pracował jako pracownik biurowy, prowadził działalność gospodarczą – hurtownię opakowań jednorazowych, którą zlikwidował w 2013 r.

(okoliczności bezsporne)

Posiada wymagane okresy składkowe i nieskładkowe.

(okoliczności bezsporne)

Ubezpieczony w okresie od 19 marca 2012 r. do 13 marca 2013 r. pobierał świadczenie rehabilitacyjne.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 17 sierpnia 2015 r. ubezpieczony złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(wniosek – k. 1 – 7 plik III akt ZUS)

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 3 listopada 2015 r. rozpoznano u ubezpieczonego cukrzycę typu LADA z intensywną insulinoterapią. Lekarz orzecznik uznał wnioskodawcę za zdolnego do pracy.

(orzeczenie Lekarza Orzecznika – k. 51 plik III akt ZUS, k. 48 – 49 dokumentacji medycznej)

Ubezpieczony w dniu 18 listopada 2015 r. złożył sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS.

(sprzeciw – k. 57 – 62 dokumentacji medycznej)

Komisja lekarska rozpoznała u ubezpieczonego cukrzycę typ LADA z intensywną insulinoterapią, niedoczynność tarczycy w trakcie diagnostyki, przewlekły zespół bólowy prawego barku bez istotnego upośledzenia sprawności ruchowej. W badaniu neurologicznym poza subiektywnym osłabieniem czucia na prawej stopie, bez odchyień od stanu prawidłowego, odruchy zachowane. Narząd ruchu czynnościowo sprawny, chód samodzielny ubiera się i rozbiera sprawnie, samodzielnie. Ograniczenie odwiedzenia barku prawego do 100 stopni, ograniczenie rotacji zewnętrznej do 20 stopni z podawaną bolesnością w skrajnych zakresach. Komisja nie stwierdziła zaników mięśniowych na kończynach dolnych i górnych. Ruchomość kręgosłupa jest prawidłowa. Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 17 grudnia 2015 r. nie uznała wnioskodawcy za osobę niezdolną do pracy.

(orzeczenie Komisji Lekarskiej – k. 53 akt ZUS, opinia lekarska – k. 70 – 72 dokumentacji medycznej)

W konsekwencji powyższego orzeczenia organ rentowy odmówił M. Z. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 17 grudnia 2015 r. ubezpieczony nie został uznany za niezdolnego do pracy.

(decyzja – k. 56 plik III akt ZUS)

U M. Z. rozpoznano cukrzycę typu 1 niewyrównaną, niepowikłaną o chwiejnym przebiegu, nadciśnienie tętnicze oraz wole H.. Ubezpieczony jest pracownikiem umysłowym, chorym od 10 lat na cukrzycę. Wnioskodawca z powodu cukrzycy powinien być pod stałą opieką poradni diabetologicznej, mieć wyrównaną cukrzycę przez odpowiednio dobraną dawkę insuliny, odpowiednią dietę i odpowiednio dobrany wysiłek fizyczny, ale aktualnie cukrzyca nie powoduje niezdolności do pracy. Wnioskodawca nie powinien pracować na wysokości i przy maszynach w ruchu oraz wykonywać zbyt dużych wysiłków fizycznych. Ubezpieczony jest pracownikiem umysłowym, ma wykształcenie wyższe ekonomiczne i niepowikłana cukrzyca typu 1 nie powoduje niezdolności do pracy. Hiperglikemia i hipoglikemia to są powikłania poziomu cukru spowodowane wahaniami związanymi z dawką podanej insuliny albo przyjętego posiłku

czy wysiłku fizycznego, a nie z samą cukrzycą natomiast neuropatia czy polineuropatia to są przewlekle powikłania rzutujące na zdolność do pracy, naruszające i uszkadzające układ nerwowy bądź narządy wzrok, a takich powikłań wnioskodawca nie ma. Wnioskodawca jest zdolny do pracy.

(opinia lekarza biegłego sądowego internisty – diabetologa M. P. – k. 45 – 46, ustana opinia uzupełniająca z dnia 10 sierpnia 2016 r. – 00:03:52 – 00:29:04 – płyta CD – k. 78)

Sąd Okręgowy dokonał powyższych ustaleń w oparciu o załączone akta organu rentowego, dokumenty oraz opinię biegłego diabetologa.

W ocenie Sądu opinia biegłego jest w pełni wiarygodna. Została bowiem sporządzona przez biegłego o specjalności właściwej z punktu widzenia schorzeń wnioskodawcy w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej oraz wyniki przeprowadzonych badań własnych wnioskodawcy. Biegły rozpoznał u ubezpieczonego cukrzycę typu 1 niewyrównaną, niepowikłaną o chwiejnym przebiegu, nadciśnienie tętnicze oraz wole H.. Biegły uznał, że z powodu naruszenia sprawności organizmu wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy zgodnej z poziomem wykształcenia i kwalifikacji zawodowych.

W ocenie Sądu brak jest podstaw by kwestionować opinię oraz opinię uzupełniającą biegłego, gdyż jest ona rzetelna, a wynikające z nich wnioski logiczne i prawidłowo uzasadnione. Opinie zarówno pisemna jak i ustna uzupełniająca nie zawierają braków i wyjaśniają wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

W ocenie Sądu Okręgowego, opinie biegłego diabetologa w sposób wystarczający obrazują stan zdrowia wnioskodawcy. Opinie są jasne, a wnioski końcowe wynikają w sposób logiczny z ich treści. Ponadto wszelkie niejasności jakie mogłyby powstać w ocenie Sądu zostały wyjaśnione przez biegłego w sposób nie budzący wątpliwości interpretacyjnych. W ocenie Sądu brak jest podstaw do powoływania kolejnych biegłych sądowych.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika wnioskodawcy o dopuszczenie dowodu z przesłuchania wnioskodawcy na okoliczność jego zdolności do wykonywania pracy, gdyż kwestia zdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych dlatego też Sąd na tę okoliczność powołał biegłego. Zdaniem Sądu wniosek pełnomocnika zmierza jedynie do przedłużenia postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2015 r., poz. 748 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w wymienionych okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 57 ust. 2 warunku, o którym mowa w przepisie ust. 1 pkt 3 art. 57, nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

W myśl art. 12 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność

do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne /art. 13 ust. 1/.

Warunki wskazane w art. 57 w/w ustawy muszą być spełnione łącznie by istniały podstawy do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odniesieniu do odwołującego się nie został spełniony warunek niezdolności do pracy. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności opinii biegłych Sąd ustalił, iż występujące u wnioskodawcy schorzenia powodują, że nie jest on niezdolny do pracy.

U skarżącego stwierdzono cukrzycę typu 1 niewyrównaną, niepowikłaną o chwiejnym przebiegu, nadciśnienie tętnicze oraz wole H..

W ocenie Sądu biegły w swoich opiniach: pisemnej i ustnej uzupełniającej wyjaśnił bardzo szczegółowo dlaczego w taki właśnie sposób ocenił wyniki badań wnioskodawcy. Podał, że schorzenia wnioskodawcy mają taki charakter i występują z takim nasileniem, że nie przekładają się na zdolność świadczenia przez niego pracy. Brak jest przy tym, w ocenie Sądu, podstaw by kwestionować rzetelność i merytoryczną poprawność opinii. Zostały one bowiem sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot. Biegły na podstawie przedstawionej dokumentacji leczenia i badania wnioskodawcy zdiagnozował schorzenia, ocenił stopień ich zaawansowania, a przede wszystkim jednoznacznie wypowiedział się co do sprawności organizmu wnioskodawcy i wpływu dolegliwości na jego zdolność do pracy. Sąd podzielił opinie biegłego uznając, iż są one pełne, jasne i nie prowadzą do sprzecznych wniosków.

Reasumując biegły w swoich wnioskach końcowych precyzyjnie uzasadnił tezę, zgodnie z którą wnioskodawca jest, w obecnym stanie zdrowia, osobą zdolną do pracy.

W tym stanie rzeczy odwołanie wnioskodawcy, jako niezasadne podlegało oddaleniu, o czym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 477¹⁴ §1 kpc w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy